

З погляду на загартування як засобу оздоровлення, цікавими є думки Г. Ващенка щодо використання сонячних ванн. Вчений впевнений, що сонячне світло має велике значення для здоров'я. «Без нього, – наголошував педагог, – не може жити ні рослина, ні тварина, ні людина. Воно стимулює нормальний ріст організму, знешкоджує бактерії...», і водночас застерігав «користання сонцем» має бути «розумне».

До засобів тіловиховання, оздоровлення та загартування Г. Ващенко відносив «купання і плавання», і вважав, що вони корисні тим, що крім рухів... вони є ще омиванням тіла», а виконання ранкової гімнастики в поєднанні з омиваннями та обтираннями зміцнюють здоров'я. «Корисно, – наголошував Г. Ващенко, – перед гімнастичними вправами обтертись водою, принаймні до пояса, і після цього добре витерти тіло рушником». Щодо температури води, то тут вчений радив консультуватися з лікарем «...бо занадто холодна вода, може декому й пошкодити» (Г. Ващенко, 1956).

Отже, видатний педагог Г. Ващенко вважав загартування важливою складовою збереження та зміцнення здоров'я та постає перед нами пропагандистом здорового способу життя дітей та молоді. За Г. Ващенком, свіже повітря, сон при відчинених вікнах, чисте провітрене приміщення, омивання водою та обтирання, купання та плавання є не тільки способами загартування, а й необхідною умовою збереження та зміцнення здоров'я.

Деревянко Марина Миколаївна

Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова

Кравченко Ольга Василівна

Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова

ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ТЕСТУВАННЯ У ВИЗНАЧЕННІ РІВНЯ СФОРМОВАНОСТІ МОВЛЕННСВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

Проблематика тестування як особливого засобу визначення рівня іншомовної компетенції дуже поширена у вітчизняній та зарубіжній методиці і у викладанні іноземних мов. Існують певні особливості тестів, які можна вважати встановленими, і це дозволяє запропонувати загальне визначення тесту.

Отже, тест – це сукупність питань та завдань, які ставляться перед тестованим, з метою кваліметричного виявлення соціальних, психологічних чи психо-фізіологічних характеристик його особистості [1, с. 20].

Вперше про тестування заговорили такі зарубіжні автори: Дж. Фішер, Дж. Кеттл, Е. Торндайк. В середині 20 століття розвивається тестування у нашій країні (А.В. Банкевич, І.Н.Гальцев, І.А. Рапопорт). На сучасному етапі теорії розробки тестових завдань присвячено багато праць вітчизняних і зарубіжних вчених: Н.І. Красюк, С.Ю. Ніколаєва, О.П. Петрашук, J.A. Anderson, L.Vachman, A.Hughes та ін.

Стосовно планування тесту застосовуються загальні принципи, при яких враховуються необхідні ресурси, об'єм роботи, строки. При плануванні тесту необхідно визначити загальні та конкретні цілі та функції тесту. Наступний етап планування тесту – визначення загального характеру тесту- мовленнєвий чи комбінований, перевірка узагальнених об'єктів тестування. Далі визначається співвідношення тесту з цілями та завданнями навчальної програми, потім аналіз навчальних матеріалів для визначення обсягу мовного матеріалу.

Найбільш важливими вимогами до тестів є відповідність форми та характеру завдань тесту цілям та об'єктам тестування, та пройденому мовному матеріалу; доступність форми та змісту; наявність в одному завданні лише однієї труднощі; врахування оптимальної довжини завдання; відповідність лінгвістичного рівня завдань теста рівню засвоєння мовного матеріалу; наявність відповідей- дистракторів при множинному виборі.

Основна вимога – це забезпечення комунікативності. Мовні завдання повинні мати інтерактивний характер, охоплювати максимальну кількість компонентів комунікативної

компетенції, їх функціональність та пізнавальна цінність тематики і виконуваних мовних дій у завданнях.

Укладаючи тести для студентів першого курсу, ми користуємося досвідом тестів FCE (рівень B2), оскільки типова програма, в основу якої покладені Загальноєвропейські Рекомендації (ЗЄР), передбачає відповідність кінцевих результатів кожного року навчання за видами мовленнєвих умінь до рівнів ЗЄР [1, с. 262].

Перевагами тестового контролю є те, що тести переважно спрямовані на виявлення досягнень студентів. Тести допомагають врахувати особливості засвоєння певних тем модуля і їх можна проводити на всіх етапах навчання. Позитивним фактором є об'єктивність контролю за рахунок його відповідності заздалегідь визначеному стандарту, швидкій перевірці результатів тесту, зменшення суб'єктивного впливу з боку викладача. Об'єктивність оцінювання включає в себе єдині вимоги до всіх студентів, оперативність та економію часу за рахунок швидкості проведення та легкості обробки результатів тестування.

Список використаних джерел:

1. Раппопорт И., Сельг Р., Соттер И. Тесты в обучении иностранным языкам // Иностранные языки в школе. – 1989. – №6. – С.19-24.
2. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання: Пер.з англ. – К.:Ленвіт, 2003. – 262с.

Варивода Наталія Анатоліївна

Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИХОВАННЯ МОРАЛЬНИХ ЦІННОСТЕЙ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ МИСТЕЦТВА

Проаналізувавши дослідження багатьох педагогів, було визначено що підхід – це орієнтація педагога у процесі навчально-виховної роботи на використання певної сукупності взаємопов'язаних ідей, методів, способів педагогічної діяльності, які будуть сприяти досягненню виховної мети. Як правило, навчально-виховна робота базується на основі декількох методологічних підходів, тому кожен з них має взаємодоповнювати один одного. Дослідити процес виховання моральних цінностей у молодших школярів засобами мистецтва можливо за умови його розгляду з позицій антропологічного, аксіологічного, культурологічного та системного підходів.

Антропологічний підхід як напрям сучасної педагогіки розвивається в рамках педагогічної антропології, особливістю його є те, що він інтегрує знання про людину як цілісну істоту. Ще Конфуцій, Арістотель та Сократ наголошували на необхідності враховувати природні задатки людини у навчально-виховному процесі. З позиції педагогічної антропології виховання розглядається як природний процес, що відповідає природі людини, як розвиток індивідуальних здібностей, які закладені від народження. Найважливіша духовна потреба людини – потреба у вихованні, і саме вона лежить в основі цього розвитку. Тому дитина у молодшому шкільному віці є активним учасником виховної взаємодії з дорослим, за умови що дорослий діє на засадах природовідповідності та співпраці.

У рамках проблеми виховання моральних цінностей у молодших школярів можна виокремити наступні положення *аксіологічного підходу*: дитині як цілісній особистості притаманні внутрішні суперечності та дисгармонії, вона постійно перебуває у пошуку нових вражень, прагне творити, постійно розвивається. Аксіологічний підхід дає змогу визначати зміст виховання враховуючи ці аспекти. Таким чином саме моральні цінності стають основою виховного процесу, оскільки саме вони допомагають дитині зорієнтуватися у повсякденних ситуаціях, адекватно оцінити поведінку інших та власну і, відповідно, діяти за законами моралі.

Культурологічний підхід у вихованні моральних цінностей молодших школярів засобами мистецтва є актуальним, оскільки саме він сприяє формуванню системи моральних цінностей у дитини на засадах культуровідповідності, сприяє їх культурному розвитку. Г. Шевченко, досліджуючи духовно-культурні цінності виховання, зазначає: «Важливим чинником повернення особистості до висот духовності слугує культура, яка у розмаїтті своїх проявів